

مسابقه کتاب‌خوانی «روایت دو کوهه از شهید آوینی»

ایرنا: معاونت موزه‌داری موزه انقلاب‌اسلامی و دفاع مقدس به مناسبت هفته کتاب و کتاب‌خوانی، اقدام به برگزاری مسابقه کتاب‌خوانی «روایت دو کوهه از شهید مرتضی آوینی» کرده‌است.

علاقه‌مندان جهت شرکت در این مسابقه می‌توانند از تاریخ ۲۳ تا ۳۰ آبان‌ماه اقدام کنند. علاقه‌مندان برای شرکت در این مسابقه می‌توانند جهت دریافت فایل کتاب و پاسخ به سوالات مسابقه از طریق کانال تلگرامی به آیدی @ketab_dokohe مراجعه و پاسخ‌نامه را ارسال کنند.

<div><div></div>نقد</div>
<p>درباره سینمایی «هزار تو»</p> <p>در فراغ فرم</p> <p>علی رفیعی وردنجانی / گروه فرهنگ و هنر</p> <p>Rafieia91@yahoo.com</p>

«هزار تو» اثر «امیرحسین ترابی» فیلمی به‌غایت ضدسینماست که نه‌فرم می‌شناسد و نه محتوا. این اثر به کمک تعلیق چه شده است، توانسته مخاطب را سردرگم لایه‌لای چرای‌ها و چگونه‌ها نگاه دارد؛ اما هرگز نه خود می‌تواند پاسخی برای پرسش‌ها باشد و نه جایی برای حدس و گمان مخاطب باقی گذاشته است.

تبعید

غیبت غیرمجاز (نهست) محتوا لایه‌لای نظام سینمایی «هزار تو» موجب شد این کلمه را برای فرم فیلم انتخاب کنم. البته که مخاطب خود نیز بهتر می‌داند هدف اولیه سینما، سرگرمی به مثابه آموزش و تجربه است و دیگر لازم به تذکر منتقد ندار؛ اما باید اذعان کرد که نظام انباشته‌شده در این اثر ویژگی‌های یک فیلم کوتاه را به دوش می‌کشد و چنین تجربه‌ای مسلماً برای سالن‌هایی به وسعت دو ساعت غیر قابل بخشش است.

ویژگی غیبت چرا و چگونگی در فیلم نامه از جمله مهارت‌های «طلامعتضدی» نویسنده این اثر به شمار می‌رود؛ اما این ویژگی‌ها مانند ستون پنجم علیه محتوا و فرم برخاسته و مخاطب را به دنیای قبل از ورود به سالن سینما تبعید می‌کند.

مسیر فرمز

به لحاظ بازی و بازسازی شخصیت‌های فیلم‌نامه کارگردان در عین هوشمندی ضعیف و دست‌پاچه عمل کرده است. درواقی می‌توان این گونه برداشت کرد که کارگردان در برابر چنین فیلم‌نامه‌ای تسلیم شده و چیز اضاف‌ای از خود بروز نداده است. فیلم قبل از آنکه به یک اثر بصری-سینمایی تبدیل شود شبیه به فیلم‌نامه‌هایی صرفاً برای خوشی است که ارزش آموزشی نیز ندارد. اگر کمی به گذشته نگاه بیندازیم، می‌تسیم که داستان کوتاه «مسیر سبز» اثر «استفن کینگ» چگونه به یک اثر سینمایی توسط «فرانک دارایت» تبدیل شده و نمونه سینمایی مثال‌زدنی از خود به جای گذاشته است. این اثر نیز قابلیت‌های اندکی برای تبدیل شدن به فیلم «کالت» را در خود دارد، اما هرگز نمی‌توان با ساختار فیلم‌سازی در کشورمان از چنین ایده‌هایی نتیجه دلخواه به دست آورد. مسیر اشتباهی فیلم‌سازی و ارتباط با مخاطب در کشورمان در حال تبدیل شدن به یک معضل اجتماعی-فرهنگی است و با چنین آثاری، شک و تردید اجتماع نسبت به فرهنگ و ازهم‌گسیختگی آن افزایش خواهد یافت.

عدم ادراک

شهاب حسینی و ساره بیات، پس از «جایی نادر از سیمین» هرگز به یک زوج سینمایی تبدیل نخواهند شد مخصوصاً در این اثر که بازی ایسنی در برابر روبره افول فرهنگی و نه الزاماً تکنیکی می‌رود. تعهد بازیگر نسبت به شخصیت فیلم‌نامه باید به اندازه‌ای باشد که مخاطب از آن احساس رضایت کند و مخاطب اصلی بازیگر هرگز گدازشده منتقد سینما و تئاتر نخواهد بود. متأسفانه در این اثر مجموعه بازیگران به غیر از غزال نظر که کوشش مناسبی برای به وجود آوردن شخصیت متناسب از خود بروز داده است، ارتباط احساسی معقولی برقرار نمی‌کنند. ساختار تصویربرداری و میزانشن نیز معنای بصری و معمایی دقیقی با فیلم‌نامه ندارد.

فیلم با کم شدن بچه آغاز می‌شود و خرده پیرنگ‌های فرآوانی که هر کدام به تنهایی می‌توانند پیرنگ اصلی یک فیلم‌نامه باشند را نمایان می‌کند و با کشف دوربین جسد بچه در یک سوله دورافتاده، به پایان می‌رسد. درک نادرست ضدپیرنگ‌ها در فیلم‌نامه از سوی کارگردان و برقراری ارتباطات تکنیکی بیش از اندازه از سوی فیلم‌نامه‌نویس، دستت به دست هم داده است تا این اثر برای همیشه در ذهن مخاطب بجهول باقی بماند. چیزی فراتر از آثار «فرهادی» که نه آن هوشمندی اندک را دارد و نه جذابیت تردید را به خوبی به نمایش گذاشته است.

مسابقه کتاب‌خوانی «روایت دو کوهه از شهید آوینی»

ایرنا: معاونت موزه‌داری موزه انقلاب‌اسلامی و دفاع مقدس به مناسبت هفته کتاب و کتاب‌خوانی، اقدام به برگزاری مسابقه کتاب‌خوانی «روایت دو کوهه از شهید مرتضی آوینی» کرده‌است.

علاقه‌مندان جهت شرکت در این مسابقه می‌توانند از تاریخ ۲۳ تا ۳۰ آبان‌ماه اقدام کنند. علاقه‌مندان برای شرکت در این مسابقه می‌توانند جهت دریافت فایل کتاب و پاسخ به سوالات مسابقه از طریق کانال تلگرامی به آیدی @ketab_dokohe مراجعه و پاسخ‌نامه را ارسال کنند.

فرهنگ وهنر Culture And Art

«جامعه توده‌ای» از منظر جامعه‌شناختی در برابر «جامعه مدنی» قرار می‌گیرد؛ بررسی شاخصه‌های این دو نوع جامعه و پیامدهای فرهنگی و سیاسی آن‌ها نیازمند تحلیلی جامعه‌شناختی است. به این بهانه خبرگزاری مهر در قالب پرونده «فرهنگ عمومی در جامعه توده‌ای» سراغ «سعید معدنی» جامعه‌شناس و استاد جامعه‌شناسی دانشگاه رفته‌است تا تحلیل او را از وضعیت فرهنگی جامعه ایرانی که در سال‌های اخیر به وضوح نشانه‌ها و نمادهای یک جامعه توده‌ای را از خود نشان داده، جویا شود. این مدرس دانشگاه هم به پیامدهای احتمالی توده‌ای شدن جامعه در عرصه سیاست پرداخته و هم وضعیت فرهنگی در چنین جوامعی را، با تأکید بر جامعه امروز ایران بررسی کرده‌است.

پرونده «فرهنگ عمومی در جامعه توده‌ای» با تأکید برنقد ساختاری رفتارهای توده‌وارو یک‌دست‌کننده در جامعه ایرانی منتشر می‌شود و بیشتر هم ناظر به سبک زندگی طبقه متوسط شهری دوز ایران است؛ این نقد می‌تواند حوزه‌های مختلفی را در بر بگیرد از حوزه‌های فرهنگ وهنر و دین‌بگیرد تا سیاست و مسائل اجتماعی و... . آنچه برای ما اهمیت داشت فرایندهای یک‌دست‌ساز و سطحی‌کننده و غیرانتقادی موجود در همه این حوزه‌هاست که در کل از راه به عنوان «جامعه توده‌وار» خوانش کرد. به عنوان یک جامعه‌شناس ت‌اچه حد با این تحلیل از جامعه ایرانی موافقید و مناسباتی که موجب بروز چنین وضعیتی شده از نگاه شما چیست؟

باید جامعه ایران را با در نظر گرفتن تحولاتش در طول تاریخ ببینیم وفهم کنیم، از زمانی که ما وارد فضای موسوم به مدرنیته شدیم و اتفاقاتی که درس این اتفاق رخ داد، تقریباً جامعه توده‌ای یا توده‌وار هم به ایران به وجود آمد. به نوعی اوج این پدیده را می‌توانیم همزمان با بروز «اصلاحات ارضی» در ایران بدانیم. در اصلاحات ارضی، جامعه روستایی متحول شد و کم‌کم جامعه شهری به وجود آمد؛ بعد جامعه توده‌ای وتوده‌وار به طورهمزمان بااین پدیده شکل گرفت، زیرا وقتی افراد از نهادهای سنتی جدا شوند و نتوانند جذب نهادهای مدرن نشوند، یا حداقل نهادهای مدرنی وجود داشته باشد که به آنها شکل بدهد، جامعه وضعیتی‌بی‌شکلی پیدا می‌کند که آن را «جامعه توده‌وار» می‌گویند. در گذشته جامعه سنتی در قالب گروه‌های سنتی مثل طایفه و قبیله و گروه‌های ارتباطی مربوط به همان فضا، گروه‌های مذهبی و غیره معنا می‌شدند، ولی وقتی رها می‌شوند ووارد یک جامعه بی‌شکل می‌شوند این وضعیت توده‌وار شکل می‌گیرد. به‌ویژه وقتی چنین تحولاتی در حکومت‌های دیکتاتوری انجام شود، از آنجا که این حکومت‌ها اجازه نمی‌دهند احزاب شکل بگیرند، نهادهای جدید به وجود بیایند و نخیشان فعال نشوند، جامعه نمی‌تواند در بستر مدرنیته نهادسازی کند و شکل ثانویه مدرن را به خود بگیرد. به همین خاطر توده‌های بی‌شکل رها هستند و اگر چه حکومت‌ها فکر می‌کنند در مدیریت آن موفق عمل می‌کنند، اما ناخودآگاه احتمال دارد یکی از راه برسد و این افراد و توده‌های بی‌شکل را به شیوه‌ای شکل بدهد که مطلوب همین حکومت‌ها نیست. یعنی اتفاقات سیاسی

و اجتماعی سهمگینی به پشتوانه همین توده‌ها شکل بگیرد و حکومت‌ها را به خطر مواجه کند. اگر دقت کنید در دهه ۵۰ چنین اتفاقی رخ داد؛ جامعه توده‌وار بی‌شکل رها شد واین جامعه‌ای بود که در لایذاموجود در شهرسازی‌های مدرن و مدرنیزاسیون از بالا غرق شده بود؛ شاید صرفاً یک‌سری خواننده و... در آن دوره بودند که جوانان آن زمان دنبالشان می‌رفتندبعد گروه‌های نخیه تحصیل کرده به‌صورت مخفی یا آشکار وارد سازمان‌ها یا ساختارهای جدی وسیاسی شدند تا اینکه یک نسلی یا تپیی از نخیشان به وجود آمد به عنوان تیپ انقلابی مسلمان که نمونه

صدای خاطره‌ها خاموش شد

کافه سینما: پیکر زنده‌یاد «رضا عبدی» که پنج‌شنبه درگذشت، یک‌شنبه ۲۶ آبان ساعت ۱۰ صبح از مقابل ساختمان شهدای رادیو به سمت بهشت زهرا (س) تشییع می‌شود. رضا عبدی گوینده، صداپیشه و بازیگر بنامه صبح جمعه رادیو صبح بود.
بیشترین فعالیت او به برنامه‌های صبح جمعه رادیو ایران بازمی‌گردد. پیکر زنده یاد عبدی، یک‌شنبه ۲۶ آبان ساعت ۱۰ صبح از مقابل ساختمان شهدای رادیو به سمت بهشت زهرا (س) تشییع می‌شود. رضا عبدی گوینده پیشکسوت رادیو و برنامه «جمعه ایرانی» بود که با تعطیلی این برنامه، حضوری جدی در برنامه‌های رادیویی نداشت.

NasleFarda.net naslefardanews naslfarda

دیدگاه‌های خواندنی یک جامعه‌شناس درباره «فرهنگ عمومی در جامعه توده‌ای»

«تلو»های بیشتری در راه‌هستند

سعید معدنی، جامعه‌شناس و استاد دانشگاه: توده‌های بی‌شکل «تیغ دولبه» هستند

تجلیل جشنواره «سانتا باربارا» از اسکورسیزی

مهر: با اهدای جایزه «کرک داگلاس» به «مارتین اسکورسیزی» در جشنواره فیلم «سانتایار بارا»، از این کارگردان تجلیل شد. جشنواره بین‌المللی فیلم سانتا باربارا، ۱۴نوامبر برابر با ۲۳ آبان‌ماه با اهدای جایزه کرک داگلاس برای دستاوردهای سینمایی، از مارتین اسکورسیزی تجلیل کرد. اسکورسیزی، در این مراسم-با دریافت جایزه کرک‌داگلاس که برای دستاوردهای فوق‌العاده در سینما اهدا می‌شود، مورد قدردانی قرار گرفت. در این مراسم «لئوناردو دی کاپریو» و «آل پاچینو» نیز حضور داشتند. «کامرون داگلاس» پسر مایکل داگلاس و نوه کرک داگلاس نیز از دیگر حضار بود.

۵۱۳۹۸ شنبه ۲۵ آبان ۱۳۹۸ سال بیست و نهم / شماره ۶۱۰۲ ۱۶ نوامبر ۲۰۱۹ | ۱۸ ربیع‌الاول ۱۴۴۱

دیدگاه‌های خواندنی یک جامعه‌شناس درباره «فرهنگ عمومی در جامعه توده‌ای»

«تلو»های بیشتری در راه‌هستند

سعید معدنی، جامعه‌شناس و استاد دانشگاه: توده‌های بی‌شکل «تیغ دولبه» هستند

می‌کنند. ممکن است حکومت فکر کند که با این شیوه جامعه قابل کنترل است و می‌تواند توده‌ها را کنترل کند. ولی در بزنگاه‌های مهمی خود این وضعیت کاملاً به ضررش تمام می‌شود!مثل دوره شاه که کنترل توده‌ها از دست رژیم خارج می‌شود یا مثل سرنگونی صدام که باز کنترل از دست رژیم حاکم خارج شد.

در این وضعیت تحلیل شما در خصوص فعالیت‌های مطلوب اهالی فرهنگ و رسانه چیست؟ یعنی اهل فرهنگ و هنر و رسانه و حتی دانشمندان چطور می‌توانند از توده‌ای شدن بیشتر جامعه ایرانی جلوگیری کنند یا آن را به سمت ساختارهایی ببرند که این توده‌وار ی نفی شود؟

به طبع، اگر امکانات فرهنگی و رسانه‌ای دست حاکمان و جریان‌های مسلط باشد، افرادی که شما نام بردید (اعم از اهل فرهنگ و هنر و رسانه و...) کمتر می‌توانند فرآورده‌های فرهنگی خودشان را نشان دهند و با آن‌ها بر جریان غالب تأثیر بگذارند. اما این‌طور هم نیست؛ شدن جامعه دامن می‌زند. نمونه بارز آن «تتلوس»ست. آن‌ها هم بی‌شکل هستند ولی‌پردازند و احتمال زیادی دارد که عوام‌زدگی را بیشتر کنند. پس لازم است این‌جا موضوع را تفکیک کنیم. یکی اینکه خود جریان‌ها و نهادهای مسلط دارند از طریق رسانه و غیره تبلیغ می‌کند که درباره آن صحبت کردیم. ولی خارج ازاین سیستم، بقیه افرادی که فعالیت می‌کنند، لزوماً نخیشان فرهنگی مثبت نیستند. ممکن است نخیه فرهنگی باشند، اما مثلاً لزوماً به مفهوم خوب بودن نیست. نخیه ممکن است ما دزد و قاچاقچی نخیه داشته باشیم؛ در جامعه‌شناسی گفته می‌شود که نخیشان لزوماً افراد خوبی نیستند مثلاً «هیتلر» هم در جایگاه خودش یک نخیه است! پس کسانی که این طرف قضیه هستند، لزوماً آدم‌های متعهد یا فرهنگ‌ساز و مثبتی نیستند و احتمال دارد فرهنگ‌سازان منفی برای جامعه باشند. از طرف دیگر دسته دومی هم هستند که در راستای ایجاد آثار فاخر گام برمی‌دارند، نه اینکه همان عوام‌زدگی را به‌نوعی غیرحکومتی پیش ببرند.

پس قبول دارید که معتقدید در جریان‌های فرهنگی، هنری امروز، کم‌کسانی که حجم بالایی از آثار کمدی که بهتر است به عنوان «لودگی» نامیده شوند را تولید می‌کنند در حال باز تولید همان توده‌گرایی هستند که گاه به دلیل وجود ساختارهای توده‌ساز نهادهای حاکمیتی در برابر آنها ژست اپوزیسیونی می‌گیرند؟

بله. این جوک‌هایی که می‌بینیم، حتی برخی شبکه‌های ماهواره‌ای که از خارج پخش می‌شود هم همین هستند؛ یعنی به‌نوعی دارند بی‌حشی‌گرایی و عوام‌زدگی را تبلیغ و ترویج می‌کنند.